

Ciuma

Vasile Alecsandri

Frunză verde salbă moale,
Adus-a un nor în poale
Boala cea mai rea din boale!
Noru-n țară s-a lăsat,
Peste oameni a plouat,
N-a plouat ploaie curată,
Dar cu ciumă-amestecată!
Unde-ajunge picătura,
Se închid ochii și gura,
Ochii să nu mai privească,
Gura să nu mai grăiască!
Plină-i țara, mult e plină
De scaieți de mărăcină;
Unde-s tufe prin potici
Sunt morminte de voinici,
Unde-s tufe mai dese,
Morminte de jupânese,
Unde-s tufe mai rari,
Morminte de fete mari,
Unde-s tufe mai vii,
Tot morminte de copii.
Frunză verde porumbică
Stă voinicul la potică.
Ciuma rea îi iese-n cale,
Voinicul zice cu jale:
„Na-ți calul cu armele
Și-mi lasă tu zilele.”
Ea-i răspunde: „Dragul meu!
Cal și arme nu voi eu,
Dar pe tine chiar te vreau”.
Frunză verde garofiță,
Trece-n câmp o copiliță
Cum e crinul înflorit,
Cum e bună de iubit.
Baba Ciuma cea păgână
Mi-o apucă strâns de mână.
Copilița-i zice: „Ciumă!
Nu-mi fii ciumă și-mi fii mumă!
Na-ți salba cu florile
Și-mi lasă tu zilele.”
Ea-i răspunde: „Drăguliță!
Am o neagră sălbuliță
De cercat la gâtul tău,

Care nu te-a prinde rău.”

Frunză verde toporaș,

Iat-un dulce copilaș
Care alungă-un fluturaș.
Unu-aleargă, unul zboară:
Ciuma-i prinde și-i omoară!

Frunză verde poamă acră,

Iată-o babă, iată-o soacră
Cum o vede Ciuma-ndată
Dă la fugă spăimântată,
Culegând în calea ei
Pruncușorii mititei,
Nevăstuice tinerele,
Copilițe gingășele,
Feciorași cu mintea crudă
Și bărbați voinici la trudă.
Ducă-s-ar în pribegie!
Ducă-s-ar în cea pustie,
Îndărăt să nu mai vie!